



# IMMIGRANT I DONA



## Julia Katharina Steinebach

Estudiant en pràctiques a la Càtedra Ferrater Mora de Pensament Contemporani de la Universitat de Girona

grant, en canvi, viu en terra de ningú. Més encara en el cas de la dona immigrant que, no formant ja part del lloc d'on ha marxat, i sense encara estar integrada en la societat d'acollida, resulta invisible a la gent perquè no participa en la vida pública.

Com podem invertir aquesta situació d'exclusió? La proposta de Díez posa en el centre de l'acció el diàleg i les noves tecnologies.

El diàleg ens obliga a sortir de nosaltres mateixos per explicar-nos. Volem que l'altre tingui una imatge més justa d'allò que som, dels atributs que ens identifiquen. I, contràriament al que solen pensar aquells que tenen por al diàleg, en aquest intercanvi no es dilueix la pròpia identitat, sinó que queda molt més clar el que som i el que no som. I és que tots

necessitem un trosset dels altres per ser nosaltres mateixos. Homes i dones, ciutadans autòctons o nous, necessitem el diàleg per configurar la nostra identitat, ja sigui nacional, de gènere o religiosa.

Perquè les dones immigrants puguin esdevenir autònomes, les noves tecnologies són clau, especialment en mans de les noies jo-

ves. Gràcies a aquestes tecnologies, la dona immigrant podrà guanyar en independència i escapar-se del grau de dependència i de confinament domèstic que fins ara la caracteritzen.

Míriam Díez va acabar la seva intervenció dient alguns noms. Noms i cognoms de dones invisibles que lluiten per arribar a ser allò que són, parafrasejant la cèlebre cita de Píndar. És a dir, dones que breguen per construir-se una identitat.

La conferència de Díez Bosch fou la segona xerrada del cicle *La identitat des de l'absència*, que organitzen conjuntament l'Institut Nahmànides i la Càtedra Ferrater Mora de Pensament Contemporani de la Universitat de Girona. La tercera xerrada tindrà lloc el 16 de març i anirà a càrrec de Dolors Bramon.

**M**íriam Díez Bosch, professora de la Universitat Ramon Llull, ho va deixar ben clar en la conferència que va tenir lloc dijous passat, 16 de febrer, a l'Institut Nahmànides: si ja és prou aventurat ser dona, imagina't ser dona i immigrant.

Una part de la nostra identitat és heretada o imposada. Això ho

sabem prou bé. Però una altra part és construïda. I això ho oblidem tot sovint, sobretot en el tracte amb l'immigrant. Hi ha una gran diferència, per exemple, entre la relació que tenim amb «l'estranger» i el tracte amb «l'immigrant».

Per definició, ens va recordar Díez, l'estranger viu assimilat dins la cultura que l'acull; l'immi-

«Contràriament al que solen pensar aquells que tenen por al diàleg, en aquest intercanvi no es dilueix la pròpia identitat, sinó que queda molt més clar el que som i el que no som»